

W sprawach z zakresu pomocy społecznej przepisem określającym właściwość miejscową gminy jest art. 101 ust 1 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2013 r., poz.182). W świetle tego przepisu, właściwość miejscową gminy ustala się według miejsca zamieszkania osoby ubiegającej się o świadczenie. Z art. 59 ust 1 tej ustawy wynika, że decyzję o skierowaniu do domu pomocy społecznej i decyzję ustalającą opłatę za pobyt w domu pomocy społecznej wydaje organ gminy właściwy dla tej osoby w dniu jej kierowania do powyższej placówki. Oznacza to, że w sprawie skierowania do domu pomocy społecznej właściwym do jej rozstrzygnięcia będzie zawsze organ gminy miejsca zamieszkania osoby zainteresowanej w dniu jej kierowania do domu pomocy społecznej. Postanowienie NSA z 22 listopada 2013 r. sygn. I OW 145/13.

W uzasadnieniu orzeczenia wskazano, że ustawa o pomocy społecznej nie definiuje pojęcia "miejsce zamieszkania". W związku z powyższym, wychodząc z zasady jednolitości systemu prawa, należy uwzględnić regulację zawartą w przepisach Kodeksu cywilnego. Zgodnie z art. 25 tej ustawy, miejscem zamieszkania osoby fizycznej jest miejscowość, w której osoba ta przebywa z zamiarem stałego pobytu. W świetle cytowanego przepisu o miejscu zamieszkania decydują dwa czynniki: zewnętrzny (fakt przebywania) i wewnętrzny (zamiar stałego pobytu). O ile w rozpoznawanej sprawie nie jest sporne, że obecnie A. Z. przebywa w Z., to spełnienie drugiej z powołanych przesłanek (zamiar stałego pobytu) budzi wątpliwości wnioskodawcy. Wyjaśnić, więc trzeba, że przyjmuje się, że o zamiarze stałego pobytu można mówić wówczas, gdy występują okoliczności pozwalające przeciętnemu obserwatorowi na wyciągnięcie wniosku, że określona miejscowość jest głównym ośrodkiem działalności danej dorosłej osoby fizycznej, w którym koncentrują się jej czynności życiowe. (por. np. postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 września 2013 r. sygn. akt I OW 129/13, z 30 lipca 2013 r. sygn. akt I OW 91/13, z 16 kwietnia 2013 r. sygn. akt I OW 4/13, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych). W chwili obecnej, ze względu na stan rodzinny, stan zdrowia i wiek, to w "D." w Z. koncentrują się wszystkie sprawy osobiste i życiowe A. Z. Nie można, zatem przyjąć – jak chce tego wnioskodawca – że chęć zamieszkania w innej miejscowości przesądza o tym, że brak jest przesłanki "zamiaru stałego pobytu".

Jak wynika z akt sprawy, w dniu 12 marca 2013 r., a więc po złożeniu wniosku, A. Z. została wymeldowana z pobytu stałego w B. Obecnie A. Z. zamieszkuje obecnie w "D." w Z., gdzie została zameldowana w dniu 12 marca 2013 r. na pobyt czasowy do dnia 31 grudnia 2013 r. Skoro w sprawie dotyczącej skierowania do domu pomocy społecznej właściwą do jej rozstrzygnięcia jest gmina miejsca zamieszkania osoby zainteresowanej w dniu jej kierowania do domu pomocy społecznej, a takie skierowanie następuje w drodze decyzji administracyjnej, to nie może ulegać wątpliwości, że podejmując omawiane rozstrzygnięcie organ zobowiązany jest uwzględnić sytuację prawną i faktyczną zainteresowanej osoby na dzień orzekania, a nie w dniu złożenia wniosku. W tej sytuacji nie może budzić wątpliwości, że organem właściwym do rozpoznania przedmiotowej sprawy i wydania rozstrzygnięcia w oparciu o art. 59 ust 1 ustawy o pomocy społecznej jest Burmistrz Miasta Z.

Źródło: [CBOSA](#)